

BLUE RIBBON TEA

Sist att stiga i pris; Först att sänka sitt pris;

Alltid i fronten; Aldrig efter;
Alltid pålitlig; Alltid densamma;

ALLTID DET BÄSTA

BLUE RIBBON TEA

Världens handel med Ryssland.

Är den ryska vishusboden lika tom som Mme. Humbolts kassaskåp el. finns stora förråd?

Av T. W:son Schönberg.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Sovjetauktoritetserna ha i somras indirekt deponerat 2,000,000 guldrubel i Köpenhamn. Samtidigt sände de även 17,000,000 kronor till Stockholm och 32,000,000 rubel till Kristiania. Men även trots denna finansiella "gisslan," vilken så ledigt kunde förvandlas till en korruptionfond, ha de varit oförmögna att övertyga den klartseende skandinaviska köpmannen om Sovjet statens solvens och förmåga att producera och transportera. I lika väl som att betala.

Det britiska närmandet.

I Amerika höjas skarpa protester mot Lloyd-George's handelsöverenskommelse med Sovjet-Ryssland, och dessa protester basera sig på den omständigheten att avtalet innebär ett de facto erkännande av Sovjetregimenten.

New York Tribune förklarar: "Att innesluta Lenin och hans system i ett kamratskap är liktydigt med övergåendet av alla dem vilka i Ryssland kämpat för civilisation och demokratiska ideal. Klökheten lika väl som den moraliska ansvarskänslan för förhållanden att stärka ett Ryssland vars erkända utrikespolitik består att bli drivande av ett skoningslöst krig och vars inrikespolitik inskränker sig till ett undertryckande av all frihet."

Tidningen betecknar handelsfördraget med "Lenins autokrati," såsom ett "moraliskt snedspår" av Britanniens för vilket Lloyd George bör hållas personligt ansvarig, men den erkänner dock att han påverkats av tre mäktiga inflytanden.

"Den ensa består av det britiska arbetarepartiet, vilket, vad dess ryska politik beträffar, kontrolleras av en liten grupp intellektuella, vilka sympatisera med revolutionära idéer. Till dessas anspråk på Sovjetregimens erkännande ha de kommersiella intressena förenat sig; dessa senare äga ej förutseende och bry sig föga om moraliska principer; de traktade endast efter att sätta sig i besittning av den ryska marknaden innan någon annan hann komma."

En Cleveland-Tidning kännetecknar den britiska politiken som en opportunist, som saknar moraliskt rättfärdigande, och New York tidningen Times finner samma politik oförnuftig och i viss mån illojal mot de allierade, och tillägger den: "dessa underhandlingar komma tydligen att leda till tredsfordrag och vänskapsförbund. De yrkanden vilka Lloyd George uppställde som villkor för ett återupprättande av handelsförbindelserna äro av utomordentligt intresse för andra nationer. Huvudintresset var att Sovjetregeringen skulle utfasta sig att avstå ifrån flentliga åtgärder och propaganda riktade mot britiska institutioner."

"Moskva regeringen" anmärker Times, "lämnas således fullkomligt fri att fortsätta sin propagandaverksamhet riktad mot andra kapitalistiska regeringar än Stor Britanniens."

Tidningen fortsätter: "Det andra yrkandet utmynnar uti en fordran att Sovjetregeringen förbinder sig att avstå från varje försök att medels militära expeditioner eller agitation utöfna Asiens befolkning till flentliga åtgärder riktade mot britiska intressen eller det britiska riket. Detta, denna två varelser, människans och dingon, utträdde följaktligen på Australiens jord i varandra sällskap samtidigt med dessa utöda jätteformer. Huru kommo de dit? Ej över någon landförbindelse, ty om en sådan existerat, så skulle en mängd andra djur följt med, och Australiens pungdjur hade då säkerligen för långt sedan varit utrotade. Följaktligen måste dessa människor ha kommit över vattnet, men ej som stormdrivna skeppsruina, utan i en sjödygigt båt, medförande proviant och ett par hundar som husdjur. Något sådant hade helt säkert ingen ansvarskännande forskare för blott ett par år sedan vågat påstå, att människan kunde segla från en kontinent till en annan på en tidpunkt så långt avlägsen som i början av kvartärtiden. Men det är vad professor Wood-Jones berättade för sitt auditorium våren 1918, hällen på inbjudan av the Imperial Studies Committee of the University of London.

Hur människan tvingades fram.

Den moderna forskningens sista resultat om släktets ålder och dess härstamning.

Av D:r Ivar Tragårdh.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Dessa två varelser, människans och dingon, utträdde följaktligen på Australiens jord i varandra sällskap samtidigt med dessa utöda jätteformer. Huru kommo de dit? Ej över någon landförbindelse, ty om en sådan existerat, så skulle en mängd andra djur följt med, och Australiens pungdjur hade då säkerligen för långt sedan varit utrotade. Följaktligen måste dessa människor ha kommit över vattnet, men ej som stormdrivna skeppsruina, utan i en sjödygigt båt, medförande proviant och ett par hundar som husdjur. Något sådant hade helt säkert ingen ansvarskännande forskare för blott ett par år sedan vågat påstå, att människan kunde segla från en kontinent till en annan på en tidpunkt så långt avlägsen som i början av kvartärtiden. Men det är vad professor Wood-Jones berättade för sitt auditorium våren 1918, hällen på inbjudan av the Imperial Studies Committee of the University of London.

Under den torra period som därpå följde avtog de fordom stora skogarna alltmåra i omfang. Det blev allt vanskligare för primaterna att finna sitt livsuppehälle i trädens kronor och slutligen tvingades de större och mera intelligenta av dem ned till marken. Genomgripande geologiska och klimatiska förändringar voro sålunda de orsaker som tvingade ned människans stamformer på marken, omskapat dem från träden levande varelser till på marken glöende. Tack vare den omständigheten att de lyckats bevara sina händer på ett primitivt stadium och undvika den specialisering med åtföljande mer eller mindre grundlig reduktion av tummen, som utmärker aporna, och tack vare den starka utvecklingen av hjärnan, som av många forskare uppfattats som från början uppkommen för jämviktens skull i samband med den upprätta ställningen, lyckades dessa våra stamformer att segra i den från början säkert fruktansvärda striden mot de övriga landdjuren.

I sammanhang med hjärnans utveckling ombildades kranlets form, så att ögonen blevo riktade framåt och ett stereoskopiskt seende möjliggjordes, fötternas och benens utveckling tillät icke blott snabba rörelser på marken, utan gjorde det även möjligt för dessa varelser att, enligt samma metod som anstralnegrarna ännu i dag använder, klättra upp i träden för plantering eller för att rädda sig undan icke klättrande rovdjur. God syn, snabba fötter, ett par händer till verktyg och en stor hjärna, se där den utrustning som satte våra förfäder i stånd att så småningom höja sig över djurvärlden. Så småningom lärde de sig väl att tända vissa fyrtadur och odla vissa sädeslag. Det är säkerligen ingen tillfällighet att djurgeograferna förläggat urhemmet för häst, nötboskap, får och getter i dessa samma trakter.

Kommande forskningarna få visa om dessa nya släkter om människosläktets ålder och härstamning äro riktiga eller ej. Den tanken att människosläktets uppkomst är anknuten till en så genomgripande företeelse som veckningen av Himalayas väldiga bergskedja och att våra stamformers enda räddning från undergången var att bli människor måste synes det mir vara oändligt mycket mera tilltalande än den hypotesen att vi härstamma från någon slumpvis uppkommen varietet av människoskap.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Är det ej Å den andra sidan tankbart att den försvunna "Her-Darwinistiska läran om allmänheten av ett urval genom kampen för tillvaron kombinerad med Gobinaus uppfattning om vissa rasers överlägsenhet, som på vissa håll energiskt predikats och tagits till intakt för att visa "krigets biologiska mission," har sin stora andel i den kätstrod vars verkningar vi nu söka övervinna och vars upprepande vi söka förhindra? Kan man ej hoppas att medvetandet om vårt släktes höga ålder och vetenskapen att det förnämligast var genom utvecklingen av vår intelligens som vi blevo människor skall, enligt principen "noblesse oblige," kunna trycka sin prägel på vårt tänkande och handlande i framtiden?

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Är det ej Å den andra sidan tankbart att den försvunna "Her-Darwinistiska läran om allmänheten av ett urval genom kampen för tillvaron kombinerad med Gobinaus uppfattning om vissa rasers överlägsenhet, som på vissa håll energiskt predikats och tagits till intakt för att visa "krigets biologiska mission," har sin stora andel i den kätstrod vars verkningar vi nu söka övervinna och vars upprepande vi söka förhindra? Kan man ej hoppas att medvetandet om vårt släktes höga ålder och vetenskapen att det förnämligast var genom utvecklingen av vår intelligens som vi blevo människor skall, enligt principen "noblesse oblige," kunna trycka sin prägel på vårt tänkande och handlande i framtiden?

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Jan av kvartärtiden. Men det är vad professor Wood-Jones berättade för sitt auditorium våren 1918, hällen på inbjudan av the Imperial Studies Committee of the University of London.

Själv vågar jag, som lekman på detta område, givetvis ej ha någon uppfattning om dessa slutsatser berättande. Men de synes mig alltför revolutionära för att de skulle undanhållas en sanningsökande allmänhet.

Det är dock värt att lägga märke till att de överensstämmer med Klaatschs och Keiths uppfattning om människosläktets uppkomst redan i tertiärtiden. Keith ger våra förfäder rang, heder och värdighet av människor när de fått hjärnvolym av 1,000 kubikcentimeter och anser att detta skedde under plioceniden, d. v. s. för omkring en miljon år sedan.

Genom en kombination av geologiska och paleontologiska fakta har amerikanen Lull kommit till resultat som stämmer väl överens med denna beräkning. I likhet med många andra forskare, förlägger Lull primaternas urhem till södra delen av Central-Asien. För detta antagande talar bl. a. fyndet av fossila människoskap vid Siwalik i norra Indien i lager från nedre plioceniden. Dessa varelser levde i träden i de stora skogarna. Under mioceniden uppstod emellertid Himalayas väldiga bergskedja och bil-

dade en överstyglig skilljemur mellan Central-Asiens skogar och Indiens varigenom förbindelsen med urhemmet avskars.

Under den torra period som därpå följde avtog de fordom stora skogarna alltmåra i omfang. Det blev allt vanskligare för primaterna att finna sitt livsuppehälle i trädens kronor och slutligen tvingades de större och mera intelligenta av dem ned till marken. Genomgripande geologiska och klimatiska förändringar voro sålunda de orsaker som tvingade ned människans stamformer på marken, omskapat dem från träden levande varelser till på marken glöende. Tack vare den omständigheten att de lyckats bevara sina händer på ett primitivt stadium och undvika den specialisering med åtföljande mer eller mindre grundlig reduktion av tummen, som utmärker aporna, och tack vare den starka utvecklingen av hjärnan, som av många forskare uppfattats som från början uppkommen för jämviktens skull i samband med den upprätta ställningen, lyckades dessa våra stamformer att segra i den från början säkert fruktansvärda striden mot de övriga landdjuren.

I sammanhang med hjärnans utveckling ombildades kranlets form, så att ögonen blevo riktade framåt och ett stereoskopiskt seende möjliggjordes, fötternas och benens utveckling tillät icke blott snabba rörelser på marken, utan gjorde det även möjligt för dessa varelser att, enligt samma metod som anstralnegrarna ännu i dag använder, klättra upp i träden för plantering eller för att rädda sig undan icke klättrande rovdjur. God syn, snabba fötter, ett par händer till verktyg och en stor hjärna, se där den utrustning som satte våra förfäder i stånd att så småningom höja sig över djurvärlden. Så småningom lärde de sig väl att tända vissa fyrtadur och odla vissa sädeslag. Det är säkerligen ingen tillfällighet att djurgeograferna förläggat urhemmet för häst, nötboskap, får och getter i dessa samma trakter.

Kommande forskningarna få visa om dessa nya släkter om människosläktets ålder och härstamning äro riktiga eller ej. Den tanken att människosläktets uppkomst är anknuten till en så genomgripande företeelse som veckningen av Himalayas väldiga bergskedja och att våra stamformers enda räddning från undergången var att bli människor måste synes det mir vara oändligt mycket mera tilltalande än den hypotesen att vi härstamma från någon slumpvis uppkommen varietet av människoskap.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Är det ej Å den andra sidan tankbart att den försvunna "Her-Darwinistiska läran om allmänheten av ett urval genom kampen för tillvaron kombinerad med Gobinaus uppfattning om vissa rasers överlägsenhet, som på vissa håll energiskt predikats och tagits till intakt för att visa "krigets biologiska mission," har sin stora andel i den kätstrod vars verkningar vi nu söka övervinna och vars upprepande vi söka förhindra? Kan man ej hoppas att medvetandet om vårt släktes höga ålder och vetenskapen att det förnämligast var genom utvecklingen av vår intelligens som vi blevo människor skall, enligt principen "noblesse oblige," kunna trycka sin prägel på vårt tänkande och handlande i framtiden?

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

des, fötternas och benens utveckling tillät icke blott snabba rörelser på marken, utan gjorde det även möjligt för dessa varelser att, enligt samma metod som anstralnegrarna ännu i dag använder, klättra upp i träden för plantering eller för att rädda sig undan icke klättrande rovdjur. God syn, snabba fötter, ett par händer till verktyg och en stor hjärna, se där den utrustning som satte våra förfäder i stånd att så småningom höja sig över djurvärlden. Så småningom lärde de sig väl att tända vissa fyrtadur och odla vissa sädeslag. Det är säkerligen ingen tillfällighet att djurgeograferna förläggat urhemmet för häst, nötboskap, får och getter i dessa samma trakter.

Kommande forskningarna få visa om dessa nya släkter om människosläktets ålder och härstamning äro riktiga eller ej. Den tanken att människosläktets uppkomst är anknuten till en så genomgripande företeelse som veckningen av Himalayas väldiga bergskedja och att våra stamformers enda räddning från undergången var att bli människor måste synes det mir vara oändligt mycket mera tilltalande än den hypotesen att vi härstamma från någon slumpvis uppkommen varietet av människoskap.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Är det ej Å den andra sidan tankbart att den försvunna "Her-Darwinistiska läran om allmänheten av ett urval genom kampen för tillvaron kombinerad med Gobinaus uppfattning om vissa rasers överlägsenhet, som på vissa håll energiskt predikats och tagits till intakt för att visa "krigets biologiska mission," har sin stora andel i den kätstrod vars verkningar vi nu söka övervinna och vars upprepande vi söka förhindra? Kan man ej hoppas att medvetandet om vårt släktes höga ålder och vetenskapen att det förnämligast var genom utvecklingen av vår intelligens som vi blevo människor skall, enligt principen "noblesse oblige," kunna trycka sin prägel på vårt tänkande och handlande i framtiden?

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

ning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Är det ej Å den andra sidan tankbart att den försvunna "Her-Darwinistiska läran om allmänheten av ett urval genom kampen för tillvaron kombinerad med Gobinaus uppfattning om vissa rasers överlägsenhet, som på vissa håll energiskt predikats och tagits till intakt för att visa "krigets biologiska mission," har sin stora andel i den kätstrod vars verkningar vi nu söka övervinna och vars upprepande vi söka förhindra? Kan man ej hoppas att medvetandet om vårt släktes höga ålder och vetenskapen att det förnämligast var genom utvecklingen av vår intelligens som vi blevo människor skall, enligt principen "noblesse oblige," kunna trycka sin prägel på vårt tänkande och handlande i framtiden?

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Är det ej Å den andra sidan tankbart att den försvunna "Her-Darwinistiska läran om allmänheten av ett urval genom kampen för tillvaron kombinerad med Gobinaus uppfattning om vissa rasers överlägsenhet, som på vissa håll energiskt predikats och tagits till intakt för att visa "krigets biologiska mission," har sin stora andel i den kätstrod vars verkningar vi nu söka övervinna och vars upprepande vi söka förhindra? Kan man ej hoppas att medvetandet om vårt släktes höga ålder och vetenskapen att det förnämligast var genom utvecklingen av vår intelligens som vi blevo människor skall, enligt principen "noblesse oblige," kunna trycka sin prägel på vårt tänkande och handlande i framtiden?

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

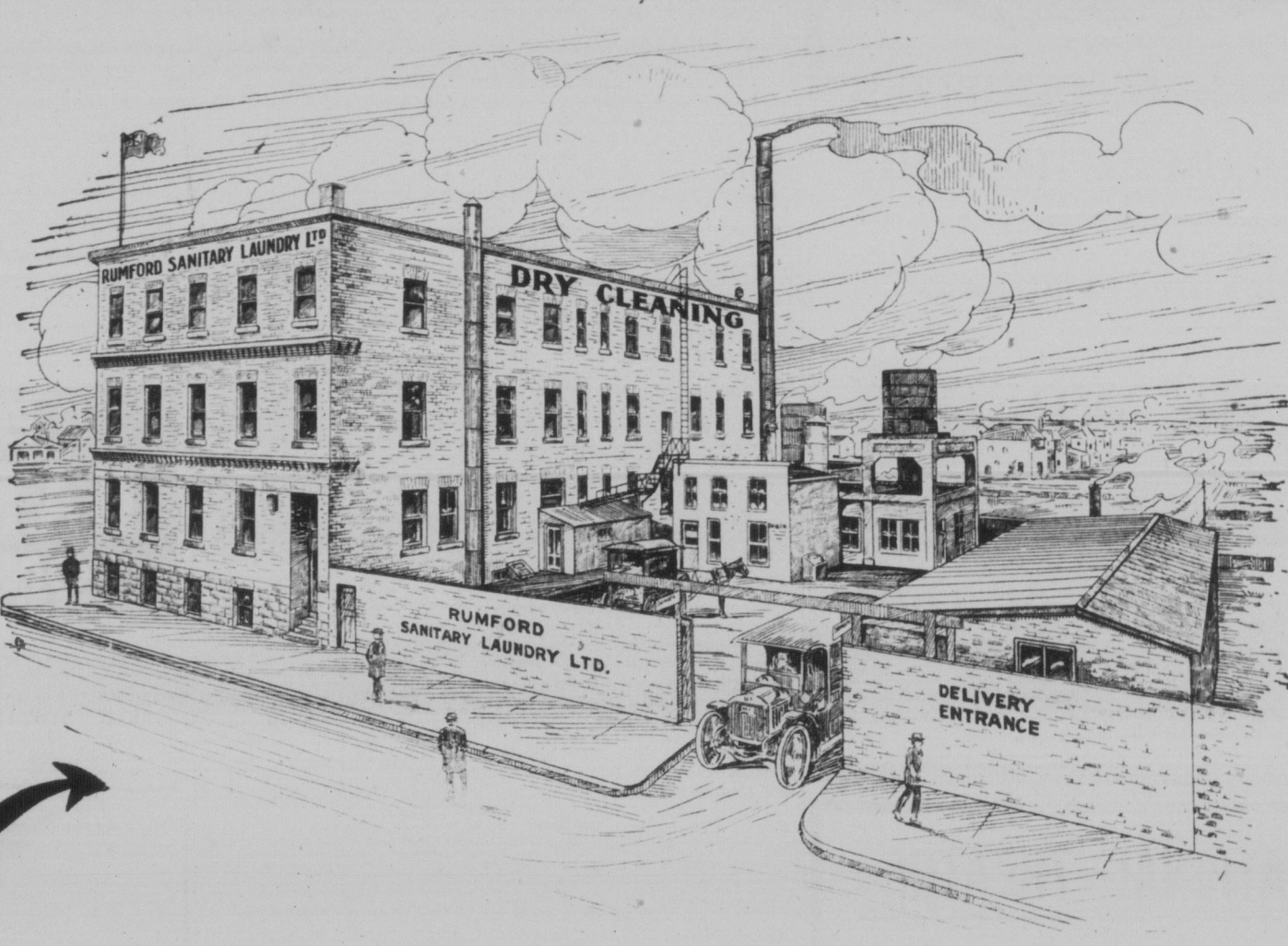
Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Men denna hypotes väcker också andra tankar, tankar av självbestämning. Vi ha alltså, trots det att vårt stamträd rötter sträcka sig djupt ned genom länge sedan svunna geologiska perioder långt ned i tertiärtiden, ej hunnit längre i självisk utveckling än att det behövts ett blodigt världskrig för att få ett svagt embryo av ett internationellt samvete att vasa fram.

Alla möjligheterna inom denna stora inrättning stå till ert förfogande

En stor organisation, som ger Winnipeg folket verklig färgning, "dry" rengöring, prässning och tvättning. En betjäning, som omfattar yrkeskunigt, omsorgsfullt arbete; som tillförsäkrar prompt uppmärksamhet och snabb leverering; som garanterar absolut tillfredsställelse och finaste arbete.

"Dry" rengöring och färgning kräver arbete av experter med moderna hjälpmedel